

107. 1.

VOORLOOPIG VERSLAG.

(De vroegere stukken zijn gedrukt onder n°. 479 der Zitting 1935—1936.)

De vaste Commissie voor Privaat- en Strafrecht, in wier handen dit wetsontwerp gesteld is, kan zich met het daarin vervatte voorstel om aan de Rijksveldwacht eigen hulpofficieren van justitie te verleenen zeer wel vereenigen. Geheel afgezien van de in overweging genomen hergroepeering van de Rijks-politie — omtrent welker voor- en nadeelen de Commissie zich thans niet wenscht uit te spreken — is de voorgestelde wijziging ook haars inziens reeds uit billijkheidsoogpunt aan te bevelen; er schijnt immers geen reden om aan de Rijksveldwacht te onthouden wat de Koninklijke marechaussee reeds lang bezit.

Het is der Commissie intusschen nog niet duidelijk, waarom de Regeering de qualiteit van hulpofficier van justitie niet alleen wil verleenen aan de districtscommandanten en de door den Minister van Justitie aan te wijzen brigadiers-majoor en brigadiers, doch ook aan de Rijksrechercheurs. Deze laatsten hebben, in tegenstelling met de eerstbedoelde groepen van personen, geen ondergeschikten. Zij behooren krachtens het nieuwe Organisatiebesluit Rijksveldwacht 1936 (*Staatsblad* 241) wel tot de Rijksveldwacht, doch zij staan geheel los van de verdere organisatie van het korps. Het verleenen van de qualiteit van hulpofficier aan de districts- en brigade-commandanten behoeft dus geenszins als logisch uitvloeisel te hebben, dat deze qualiteit ook aan de Rijksrechercheurs gegeven wordt. Ook het feit, dat de Rijksrechercheurs reeds thans hun processen-verbaal rechtstreeks aan den officier van justitie of den ambtenaar van het openbaar ministerie plegen te doen toekomen schijnt op zich zelf daartoe geen voldoende argument. De vraag kan trouwens gesteld worden, of dit gebruik wel in overeenstemming is met artikel 157 Sv., zooals dit thans luidt: maakt de uitdrukking „in bijzondere gevallen” mogelijk, dat aan bepaalde personen last gegeven wordt om in *alle* gevallen hun processen-verbaal rechtstreeks aan den officier of den ambtenaar in te zenden? Gaarne zal de Commissie dit onderdeel van het voorstel nader toegelicht zien.

Gevraagd werd of er naar het oordeel der Regeering geen aanleiding is, in de artikelen 141 en 154 Sv. niet alleen die wijzi-

gingen aan te brengen, welke uit het doel van dit wetsontwerp rechtstreeks voortvloeien, doch deze artikelen ook verder te herzien. Men meende, dat de kantonrechters en de waterschouten en als algemeene opsporingsambtenaren en als hulpofficieren van justitie gemist kunnen worden. De laatsten zouden, voor zoover noodig, overeenkomstig artikel 142 Sv. als bijzondere opsporingsambtenaren kunnen worden aangewezen. Daarentegen zou algemeene opsporingsbevoegdheid wel gegeven dienen te worden aan alle ambtenaren der gemeentepolitie. Thans is de toestand deze, dat de meesten hunner deze bevoegdheid ontleenen aan een aanstelling tot veldwachter. Waarom hen dan echter niet rechtstreeks tot het opsporen van alle feiten bevoegd verklaard? Verwezen werd naar een artikel van mr. K. S. VAN HEYNSBERGEN in het *Nederlandsch Juristenblad* van 12 September jl.

Opgemerkt werd, dat de terminologie van het ontwerp eenigszins anders is dan die van het reeds genoemde Organisatiebesluit Rijksveldwacht. Dat besluit verstaat onder „rijksveldwachters” het personeel der Rijksveldwacht beneden den rang van districtscommandant, met uitzondering van de onbezoldigde rijksveldwachters. Het ontwerp verstaat onder „rijksveldwachters” alle (ook de onbezoldigde) ambtenaren der Rijksveldwacht onder den rang van brigadier. Voorts spreekt het ontwerp van „rijksrechercheurs”, terwijl deze personen in het besluit worden aangeduid als „rijksveldwachters-rechercheurs”. Welke redenen bestaan er voor deze verschillen?

Voorts werd nog de vraag gesteld, waarom in het ontwerp de volgorde van opsomming van de Rijkspolitiekorpsen deze is, dat eerst de Rijksveldwacht wordt genoemd en daarna de marechaussee, terwijl in artikel 4 van het Rijkspolitiebesluit 1935 (*Staatsblad* n°. 497) de volgorde andersom is. Heeft dit verschil eenige beteekenis?

De splitsing van artikel 157 Sv. in drie leden zal, naar men ten slotte opmerkte, een wijziging in artikel 159 noodig maken, daar anders de bepaling, dat de officier van justitie of de ambtenaar van het openbaar ministerie rechtstreeksche toezending van processen-verbaal aan hem zelf kan gelasten, niet van toepassing zou zijn op de personen met bijzondere opsporingsbevoegdheid, bedoeld in artikel 142.

Aldus vastgesteld 21 October 1936.

BAKKER—NORT.
BOON.
KATZ.
KORTENHORST.
GOSELING.
TERPSTRA.
DONKER.

